

Откривење Исуса Христа — број девет

Исаијино коначно пророчко казивање: Откривење Христа и пророчка улога 144.000

Jeff Pippenger
2023-11-01

Књига пророка Исаије, а нарочито Исаијино завршно пророчко излагање које се налази у поглављима четрдесет до шездесет шест, представља излагање које наглашава неколико важних пророчких истина непосредно повезаних са Откривењем Исуса Христа, које се сада отпечаћује како се приближавамо завршетку времена људске милости. Једна од тих истина јесте откривење Алфе и Омеге. Ниједна друга књига у Библији ни издалека се не приближава Исаијиним сведочанству о оној одлици Божјег карактера која приказује крај једне ствари заједно са почетком једне ствари.

Ко је то учинио и извршио, призивајући нараштаје од почетка? Ја, Господ, први, и с последњима; ја сам он. Исаија 41:4.

У Исаији Бог указује на оно што доказује да је Бог — Бог.

Овако говори Господ, Цар Израилев, и његов Искупител, Господ над војскама: ја сам први, и ја сам последњи; и осим мене нема Бога. И ко ће, као ја, призвати, и објавити то, и уредити ми по реду, откако поставих древни народ? и ствари које долазе, и које ће доћи, нека им покажу. Не бојте се, нити страшите: нисам ли ти од онога времена казао, и објавио? ви сте ми чак сведоци. Има ли Бога осим мене? да, нема Бога; не знам ни за једнога. Исаија 44:6–8.

Исаијин завршни пророчки приказ наглашава савршено и коначно испуњење доласка Утешитеља којег је Исус обећао.

Послушајте ме, ви који идете за правдом, ви који тражите Господа: погледајте на стену из које сте исечени, и на дубину јаме из које сте ископани. Погледајте на Аврама, оца свога, и на Сару која вас је родила; јер њега сам позвао кад беше сам, и благословио га, и умножио га. Јер ће Господ утешити Сион: утешити сва места његова опустела; и учиниће пустињу његову као Едем, и пустињу његову као врт Господњи; радост и весеље наћи ће се у њему, захваљивање и глас песме. Исаија 51:1–3.

Утешитељ је дошао у јулу 2023. године. Друга истина наглашена у Исаијиним излагањима јесте скривена, тростепена историја седам громава, која представља структуру „emeth“, хебрејске речи сачињене од првог, тринаестог и последњег слова хебрејског алфабета.

Глас вике из града, глас из храма, глас Господњи који узвраћа одмазду својим непријатељима. Исаија 66:6.

Још једна важна истина изложена у Исаији јесте улога ислама као оруђа Божјег извршног суда најпре над Сједињеним Америчким Државама, а потом над светом, због доношења

закона о принудном светковању недеље.

С мером, кад се разграна, расправљаћеш се с њим; Он задржава свој силовити ветар у дан источнога ветра. Исаија 27:8.

Све ове истине могле би се сврстати као саставни делови поруке Поноћног вапаја, која је, у причи о десет девојака, представљање поруке Откривења Исуса Христа, које је Отац дао Исусу, који га је дао Гаврилу, који га је дао Јовану, а он га је записао и послао црквама. Служили смо се Исаијиним последњим наративом да подржимо линију пророчких догађаја која почиње у једанаестој глави Откривења, и сада смо дошли до дванаесте главе, где налазимо да је жена обучена у сунце приказана символиком коју Исаија тако чврсто потврђује, а то је: да Христос крај једне ствари илуструје почетком једне ствари.

И показа се велико знаме на небу: жена обучена у сунце, и месец под њеним ногама, и на глави њеној венац од дванаест звезда. И она, трудна, викаше у порођајним мукама, и мучаше се да роди. И показа се друго знаме на небу; и гле, велика црвена аждаја, која имаше седам глава и десет рогова, и на главама њеним седам круна. И реп њен повуче трећину звезда небеских, и баци их на земљу. И аждаја стајаше пред женом која требаше да се породи, да прождре њено дете чим га роди. И она роди мушко дете, које ће пасти све народе жезлом гвозденим; и дете њено би узето к Богу и престолу његовом. Откривење 12:1–5.

Жена из Откривења дванаесте главе представља симбол Божјег изабраног народа кроз читаву историју. Дванаест племена древног дословног Израиља представљају почетак Божјег изабраног заветног народа. Дванаест племена предочавају завршетак древног дословног Израиља, када је Христос изабрао дванаест ученика. Тих дванаест ученика на крају древног дословног Израиља били су уједно и дванаест апостола на почетку савременог духовног Израиља. Два сведока почетка и један сведок завршетка сједињују се да успоставе три сведока који идентификују сто четрдесет и четири хиљаде као завршетак савременог духовног Израиља.

Сто четрдесет и четири хиљаде јесу и стег који су њихова браћа избацила. Они су стег који беше долина мртвих сувих костију што лежаше на улици великога града Содоме и Египта, које уби звер што излази из бездане јаме. Они су стег, који су камење круне, коју жена носи на својој глави.

И Господ, Бог њихов, спашће их у онај дан као стадо народа свога; јер ће бити као камење на круни, подигнуто као застава над земљом његовом. Захарија 9:16.

Застава, која представља сто четрдесет и четири хиљаде, јесу камење, као што је и Христос.

И сви су пили исто духовно пиће; јер су пили од оне духовне Стене која их је пратила; а та Стена беше Христос. 1. Коринћанима 10:4.

Христос представља образац за сто четрдесет и четири хиљаде, а Петар се слаже с Павлом да је Христос „живи камен“ који је био одбачен, и Петар је такође указао да су и Божји људи „живо камење“.

Прилазећи к Њему, живом камену, који људи, додуше, одбацише, али који је од Бога изабран и драгоцен, и ви се, као живо камење, зидајте у духовни дом, свештенство свето, да приносите духовне жртве, угодне Богу кроз Исуса Христа. 1. Петрова 2:4, 5.

Сто четрдесет и четири хиљаде нису само камење у жениној круни, него су и сама круна.

Сиона ради нећу ћутати, и Јерусалима ради нећу мировати, докле правда његова не изађе као светлост, и спасење његово као светиљка која гори. И незнабошци ће видети правду твоју, и сви цареви славу твоју; и прозваћеш се новим именом, које ће уста Господња наденути. И бићеш венац славе у руци Господњој, и царска круна у руци Бога својега. Исаија 62:1–3.

Христос је праслика сто четрдесет и четири хиљаде. Он је Стена, а они су „камење“. Они су „венац славе у руци Господњој“, а Христос је венац славе.

У онај дан Господ над војскама биће круна славе и дијадема красоте остатку народа свога, и дух суда онеме који седи да суди, и снага онима који бој враћају до врата. Исаија 28:5, 6.

Када се број дванаест разматра у контексту почетка и свршетка, жена представља изабрани заветни народ древног Израиља од горе Синаја па све до историје сто четрдесет и четири хиљаде. Они су били предобличени Христом, а Његово рођење предобразило је васкрсење мртвих сувих костију са улице на којој су били убијени 18. јула 2020. године. Двостепени процес који Језекиљ тридесет седам тако сажето поистовећује, а који та два пророка доводи у живот, „први пут се спомиње“ у стварању Адама.

Адам је створен у два корака. Најпре је био саздан, а затим је Христос удахнуо у њега дах живота, као што је дах од четири ветра у Језекиљу оживео суве кости. Адам је био створен као потпуно зрео човек, али његово стварање није било ништа мање његово рођење. Сто четрдесет и четири хиљаде рађају се после три и по симболична дана лежања мртви на улици која пролази кроз долину смрти. Сто четрдесет и четири хиљаде рађа жена која је родила „мушко дете, које ће владати гвоздеом палицом“. Као симбол цркве кроз историју, жена из Откривења дванаест представља исту симболику као „гора“ из Данила два.

„Откривење је запечаћена књига, али је уједно и отворена књига. Она бележи чудесне догађаје који треба да се збуду у последњим данима историје ове земље. Учења ове књиге су одређена, а не мистична и неразумљива. У њој се наставља иста линија пророштва као у Данилу. Нека пророштва Бог је поновио, показујући тиме да им се мора придавати важност. Господ не понавља оно што није од велике важности.“ Manuscript Releases, volume 9, 8.

Иста пророчка линија која се налази у Данилу наставља се у Откривењу. Данилов камен, који је одваљен од горе без руку, јесте Петрово „живо камење“, које се „зида у духовни дом, свето свештенство“, а Данилов камен такође представља сто четрдесет и четири хиљаде. Гора је Божја црква кроз историју.

И у дане ових царева Бог небески подигнуће царство које се никада неће разрушити; и то царство неће бити остављено другом народу, него ће сатрти и уништити сва та царства, а само ће стајати довека. Зато што си видео да је камен без руку одсечен од горе и да је сатро гвожђе, бронзу, глину, сребро и злато, велики Бог објавио је цару шта ће бити после овога; и сан је поуздан, и тумачење његово сигурно. Данило 2:44, 45.

Poruka Ponoćnog pokliča sto četrdeset i četiri hiljade takođe je predstavljena kao pozni dažd, i u vreme poznog dažda Bog „uspostavlja“ carstvo predstavljeno Danilovim kamenom.

„Pozni dažd dolazi na one koji su čisti — tada će ga svi primiti kao nekada.“

„Када четири анђела пусте, Христос ће успоставити Своје царство. Нико не прима позни дажд осим оних који чине све што могу. Христос би нам помогао. Сви би могли бити победници благодаћу Божјом, кроз крв Исусову. Цело небо је заинтересовано за ово дело. Анђели су заинтересовани.“ Spalding and Magan, 3.

Четири ветра ислама бивају пуштена при недељном закону, а потом Христос успоставља Своје царство. То се збива у дане духовних царстава из друге главе Данилове. Последња четири духовна царства у Навуходоносоровом сну била су предсказана прва четири дословна царства. Дословни Вавилон, Мидо-Персија, Грчка и Рим представљају духовни Вавилон, Мидо-Персију, Грчку и Рим.

Духовни Вавилон је златна глава, која је задобила смртоносну рану 1798. године, као што је било предочено тиме што је Навуходоносор привремено био уклоњен с власти за „седам времена“. Када троструки савез аждаје, звери и лажног пророка образује осмо царство, које је од седам, оно ће се састојати од свих духовних царстава, представљених у Навуходоносоровом кипу из друге главе. Папство мртво и папство васкрсло јесу духовна златна глава на почетку и на крају четири духовна царства тог кипа. Сједињене Америчке Државе, као друго од та четири царства, представљене су као духовна Мидо-Персија. Уједињене нације, као треће од та четири царства, представљене су као духовна Грчка и заједно, сви они сачињавају троструки савез аждаје, звери и лажног пророка ради успостављања осмог царства, које је од седам. Папство је антихрист и настоји да подражава Христа. У том погледу, од последња четири духовна царства, папство је прво и последње.

Камен одсечен од горе постаје царство које испуњава сву земљу, и подиже се као застава „у дане тих царева“, јер су сва духовна царства те слике делатно представљена „у последње дане“. Подизање заставе, које је успостављање Христовог царства, збива се када се ослободе четири ветра ислама и када се позни дажд излије без мере при недељном закону.

Камен одвојен од горе разбиће у комаде сва духовна царства земље, представљена „гвожђем, месингом, глином, сребром и златом“. Сто четрдесет и четири хиљаде представљају Христа, који је у Откривењу дванаест „мушко дете“, чије је рођење било праслика рођења сто четрдесет и четири хиљаде. „Мушко дете“ треба да „влада свим народима палицом гвозденом“. Том палицом разбиће народе.

Објавићу уредбу: Господ ми рече: Ти си Син мој; данас те родих. Ишти од мене, и даћу ти незнабошце у наследство и крајеве земаљске у посед твој. Разбићеш их палицом гвозденом; разбићеш их у комаде као суд грнчарски. Псалам 2:7–9.

Син Божји је рођен од Оца. Многи ову истину изврћу на своју сопствену пропаст. „Рођен“ значи дати рођење, али ми знамо да никада није било времена када Христос није постојао.

„А Дух изричито говори да ће у потоња времена неки отступити од вере, слушајући заводљиве духове и науке демонске; у лицемерју говорећи лаж, и имајући савест жигосану као ужареним гвожђем.“ Пре последњих развоја дела отпадништва настаће пометња у вери. Неће бити јасних и одређених појмова у погледу тајне Божје. Једна истина за другом биће искварена. „И, без сваке сумње, велика је тајна побожности: Бог се јави у телу, оправда се у Духу, показа се анђелима, проповеда се незнабошцима, верова се у свету, узнесе се у слави.“ Многи поричу Христово преегзистирање и стога поричу Његово божанство; не прихватају Га као личног Спаситеља. То је потпуно одрицање Христа. Он је био јединородни Син Божји, који је од почетка био једно с Оцем. Кроз Њега су створени светови.“ Signs of the Times, May 28, 1894.

Када се Христос означава као „рођени“ од Оца, тиме се указује на истину која је повезана са Христом, истину која се укида ако се насилно уклопи у образац људског родитељства. Не можемо оцењивати Бога из наше људске перспективе. Бога можемо оцењивати једино онако како нам Он сам представља своју оцену о себи.

Нека безбожник остави свој пут, и неправедник своје мисли; и нека се врати Господу, и Он ће му се смиловати; и Богу нашем, јер ће много опростити. Јер мисли моје нису ваше мисли, нити су путеви ваши моји путеви, говори Господ. Јер колико су небеса виша од земље, толико су путеви моји виши од ваших путева, и мисли моје од ваших мисли. Исаија 55:7–9.

Изврнути значење речи „рођен“ да би се тврдило да је постојало време када је Отац родио Христа, значи обраћати пажњу на „заводљиве духове и науке демонске“. За сврху нашег садашњег проучавања, ја једноставно указујем на то да је жена из дванаесте главе Откривења требало да роди „мушко дете“ које ће владати народима палицом гвозденом. Сто четрдесет и четири хиљаде такође ће владати народима палицом гвозденом.

Црква у Тијатири поново се појављује када се смртоносна рана папства зацели приликом закона о недељи. У тој историји, обећање дато Божјем народу јесте да ће они који победе владати „народима“ „палицом гвозденом“.

И онеме који победи, и одржи дела моја до краја, даћу власт над народима; и владаће њима палицом гвозденом; као судови грнчарски биће разбијени у парампарчад; као што и ја примих од Оца свога. Откривење 2:26, 27.

Божји народ који се налази у завршној манифестацији цркве Тијатире јесте сто четрдесет и четири хиљаде. Жена је на почетку родила Христа, а на крају рађа сто четрдесет и четири хиљаде, који следе Јагње.

И певаху као нову песму пред престолом, и пред четири жива бића, и старцима; и нико не могаше научити ту песму осим оних сто четрдесет и четири хиљаде, који су били откупљени са земље. Ово су они који се не оскврнише са женама; јер су девственици. Ово су они који иду за Јагњетом куда год оно пође. Ови су откупљени између људи, као првине Богу и Јагњету. Откривење 14:3, 4.

Христос је рођен „први“, а сто четрдесет и четири хиљаде следе Јагње, те су они рођени „последњи“. Христос је био „узнет к Богу“, као што су била и два сведока из Откривења једанаест. Обоје њене деце узлазе к Оцу.

И она роди мушко дете, које ће пасти све народе палицом гвозденом; и дете њено би узето к Богу и престолу његову. Откривење 2:5.

Христос је, као Господ над војскама, и „удео Јаковљев“, а Израиљ је „штап његовог наследства“, и Израиљ је такође Његова „бојна секира“ и Његово „ратно оружје“, којим Он „разбија народе“.

Јаковљев део није као они; јер је он Творац свега; и Израиљ је жезал наслеђа његова; Господ над војскама име му је. Ти си мој бојни чекић и оружје ратно; јер ћу тобом разбијати народе, и тобом ћу уништавати царства. Јеремија 51:19, 20.

И Христос и сто четрдесет и четири хиљаде и владају над народима и разбијају их гвозденом палицом. Христос је „удео Јаковљев“, али то су такође и Његов народ.

Јер је део Господњи народ Његов; Јаков је удео наследства Његовог. Поновљени закони 32:9.

Камен одсечен од горе, који представља Божју цркву, јесте коначно пројављивање Његове цркве која испуњава земљу Његовом славом, и они бивају употребљени као Божји бојни чекић да ударе у стопала кипа и претворе та царства у „плеву с летњих гумана“. Та царства ветар разноси.

Тада се гвожђе, глина, бронза, сребро и злато разбише заједно и постадоше као плева на летњим гумнима; и ветар их однесе, те им се више не нађе места; а камен који удари лик поста велика гора и испуни сву земљу. Данило 2:35.

Bilo je nužno postaviti simboliku žene u kontekst zastave koja se podiže do neba, jer dvanaesto poglavlje Otkrivenja prepoznaje početak rata između Hrista i Sotone koji je započeo na nebu, i time prepoznaje rat na nebu koji označava završetak velike borbe između Hrista i Sotone. Dvanaesto i trinaesto poglavlje Otkrivenja prikazuju završni rat velike borbe, i to čine prikazujući Sotonine predstavnike i sto četrdeset i četiri hiljade kako se bore na nebesima.

У наредном чланку наставићемо да разматрамо рат на небу у „последњим данима“, који је био прасликован ратом на небу што је отпочео у почетку.

И видех другу звер како излази из земље; и имаше два рога као јагње, и говораше као аждаја. И чињаше сву власт прве звери пред њом, и учини да се земља и они који живе на њој поклоне првој звери, чија се смртна рана исцели. И твораше велика чудеса, тако

да и огањ силажаше с неба на земљу пред људима. И заводи оне који живе на земљи чудесима која му беху дана да чини пред звери, говорећи онима који живе на земљи да начине лик звери која би рањена мачем и оста жива. И би му дано да даде дух лику звери, да лик звери и проговори, и учини да буду побијени сви који се не би поклонили лику звери. И учини све, мале и велике, богате и сиромашне, слободне и робове, да им се да жиг на десну руку њихову или на чела њихова, и да нико не може ни купити ни продати, осим онога који има жиг, или име звери, или број имена њезина. Овде је мудрост. Ко има ум нека израчуна број звери; јер је број човека, и број њезин је шесто шездесет и шест. Откривење 13:11–18.